

har paa et tidligere Stadium ved dette Lovforslag af Regjeringen været foreslaaet, at der skulde oprettes en særegen Myndighed, bestaaende dels af Dommere og dels af administrative Embedsmænd, for i paakommende Tilfælde, hvor der var Tale om, at en Embedsmand blev afflediget paa Grund af Forsømmelighed i sin Embedsgjerning eller andet utilbørligt Forhold i eller udenfor Embedsførelsen, efter hans Begjæring at kunne afgjøre, hvorvidt det ham saaledes paasagte Forhold virkelig havde fundet Sted. Folkethingets Flertal har imidlertid tidligere fundet Betænkkelighed ved at gaa ind paa Oprettelsen af en saadan Myndighed, naar den endelige Afgjorelse skulde lægges i dens Haand, idet man af forskellige Grunde har været betænkelig ved at oprette en saadan ny Domstol, som man frygtede for muligt kunde komme til at stille sig anderledes overfor Betragtningen af disse Forhold, end Regjeringen i det Hele kunde gjøre. Man foreslog kun at give denne Myndighed det Hverv at undersøge den vedkommende Sag, og, efterat Undersøgelsen var tilendebragt, i en Gjenpart at meddele Rigsdagen selve Undersøgelsen, for at denne deraf kunde uddrage sin Slutning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de angivne Misligheder havde været tilfede eller ikke. Rigsdagen vilde altsaa blive den endelig afgjørende Myndighed, medens den nye Myndighed kun blev den undersøgende, den, der efter de foreskrevne Former anstillede en nøiagtig Undersøgelse om Alt, hvad der kunde oplyse det formentlig Forhold, som havde foranlediget den Vedkommendes Affledigelse. Da det saaledes har viist sig, at der imellem den høitærede Finanzminister og Folkethinget, ligesom ogsaa, hvad man maa antage, imellem Landsthinget og Folkethinget er en bestemt forskjellig Mening med Hensyn til Oprettelsen af denne Myndighed, er Udvalget blevet enigt om at bringe denne Uoverensstemmelse ud af Verden ved at foreslaa, at Bestemmelsen angaaende Oprettelsen af denne nye Myndighed udgaar af Loven, saaledes at man

opgiver det Forsøg, der har været gjort paa at faae det Slags Sager undersøgte af en egen Myndighed, og i denne Henseende beholder det nu Bestaaende. Det er dette, som vil opnaas ved, at man vedtager Forslaget under Nr. 1, hvorefter den paagjældende Del af § 2, hvori denne Bestemmelse findes, foreslaas at skulle udgaa. — Jeg kommer dernæst til Lovforslagets § 5, som er dets Hovedparagraf. Der har tidligere været Spørgsmaal om at stille de Embedsmænd, som maatte afgaa paa Grund af Embedets Inddragelse eller af andre Grunde, der ikke kunde tilregnes Embedsmændene selv, noget forskjelligt fra dem, som afgaa paa Grund af Alderdom og Svagelighed eller anden Embedsmanden tilregnelig Grund. Udvalgets Flertal har fundet, at den Bestemmelse, som søger at gennemføre denne Forskjellighed, og som nu findes i Lovforslagets § 7, bør forandres noget. Ifølge den nævnte Paragrafs andet Stykke skal, naar et Embede indtages, den, der beklæder det, have Bølgget imellem ubetinget Pensionering eller at faae sin Pension beregnet efter sin hele Tjenestetid med et Tillæg af 5 Aar, forsaavidt han vil forpligte sig til i Løbet af 5 Aar efter Embedsindtagelsen at modtage passende Ansættelse i et andet Embede, men Udvalgets Flertal foreslaar at gaa en noget anden Vej. Det er jo bekendt, at en Embedsmand ofte kan blive afflediget af en ham utilregnelig Grund, f. Ex. ved Embedets Inddragelse, og i den militære Embedsklasse vil det efter den Aldersgrændse, der er opstillet med Hensyn til den, oftere finde Sted, at en Officer bliver afflediget, thi naar han ikke inden den Aldersgrændse, som er fastsat, er rykket op til en høiere Klasse, skal han afflediges, selv om han ellers i Dørligt er arbejdedygtig og endnu i mange Aar vilde kunne udføre den Tjeneste, som har været ham betroet; en Lieutnant vil saaledes kunne blive afflediget i en Alder, hvori man i Almindelighed er fuldstændig tjensteddygtig, og kan overtage mange og vigtige Forretninger. Vi have derfor ment, at en saadan Embedsmand, naar